

Posudek vedoucího bakalářské práce:

Lidový zpěv při bohoslužbách na Podblanicku (benešovský a vlašimský vikariát)

Student: Josef Kubů

Vedoucí bakalářské práce: Tomáš Mrňávek

Bakalářská práce na téma *Lidový zpěv při bohoslužbách na Podblanicku (benešovský a vlašimský vikariát)* je v rozsahu 41 číslovaných stran a sestává ze čtyř částí včetně úvodu a závěru. Dále následuje: přehled použitých zkratk (str. 37), hudebniny (str. 39), katalogy (str. 39), statě z časopisů (str. 39), internet (str. 40), nahrávky a korespondence (str. 40). Na konci práce je vložen velmi zajímavý seznam osmi číslovaných příloh, jehož součástí je např. dotazník rozeslaný farnostem Benešovského a Vlašimského vikariátu. Přílohy se nacházejí na deseti stranách.

V první části stručně popisuje zpěv na počátku křesťanství pak přechází ke gregoriánskému chorálu a dvě podkapitoly věnuje české duchovní hudbě, kde jmenuje nejdůležitější písně a základní sbírky písní. V poslední podkapitole vyjmenovává základní dokumenty magisteria a nepřehlíží poslední papežský dokument o liturgii *Summorum Pontificum*. V části *Realita na Podblanicku* se v první podkapitole věnuje zpracování dotazníku. Ve druhé části: *Specifické písně některých farností*, uvádí Benešovské roráty, Poutní píseň z Hrádku u Vlašimi a mariánskou píseň z Tožice. Po přečtení textů jednotlivých písní, které se nacházejí i v přílohách, pozornému čtenáři jistě vytane na mysli, že jednotlivé písně jsou produktem lidové zbožnosti prostých a jistě často nevzdělaných věřících. Tento aspekt nechce být v žádném případě zesměšňován, nicméně bych uvítal, kdyby student tuto skutečnost zhodnotil nějakým přiměřeným komentářem. V každém případě je pro bakalářskou práci přínosem, že shromáždil uvedené písně a krátce uvedl jejich původ. Problematika lidové zbožnosti v písních je spojená s takřka romantickou naivitou, kdy např. v mariánské písni z Tožice stojí: *Dobrou noc matičko ó Maria, dobrou noc ti vinšujem...* (str. 33) Jinde se můžeme setkat s projevy hrubé nespokojenosti, které vyvstaly při přesunutí Benešovských rorátů v r. 1995 z nedělní ranní mše na nedělní odpoledne, kdy tvořily spíše součást koncertu (str. 28).

Na závěr správně podotýká, že vhodnost či nevhodnost Benešovských rorátů nakonec závisí na příslušné církevní autoritě, jejíž rozhodnutí by mělo být všemi přijato a respektováno (srov. str. 35).

Vzhledem k uvedenému doporučuji k obhajobě.

V Praze 30. října 2007